

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: S. C.!, z. s.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2023, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V posuzované věci byl spor o to, jestli se zásada absorpce vztahuje i na náklady správního řízení.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) z 2. 11. 2022, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZSP“).

3. Žalobce se měl dopustit přestupku tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Volkswagen, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZSP tím, že 8. 4. 2022 v 19 hodin v obci Šternberk na ulici Olomoucká, směr centrum, detektor 1 (GPS: 49° 42.8291'N 017° 17.4176'E) při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou ZSP na 50 km/h. Vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 56 km/h (po odečtu odchylky ± 3 km/h). Řidič tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 ZSP.
4. Žalobce se dále měl dopustit přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 ZSP jako provozovatel vozidla tov. zn. Škoda, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená ZSP. Neznámý řidič 11. 5. 2022 v 22:55 hodin v obci Šternberk na ulici Olomoucká, směr centrum, detektor 1 (GPS: 49° 42.49 77"N 017° 17'25 038"E) při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou ZSP na 50 km/h. Automatizovaný technický prostředek bez obsluhy naměřil vozidlu rychlost jízdy 59 km/h (po odečtu odchylky ± 3 km/h). Neznámý řidič tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 ZSP a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZSP.
5. Třetího přestupku se žalobce dopustil porušením § 10 odst. 3 ZSP tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Citroen, registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená ZSP. Neznámý řidič 14. 5. 2022 v 15:52 hodin v obci Lužice, na silnici č. II/447, směr Šternberk, výjezd, pruh 1 (GPS: 49° 42'57.989"N 17° 15'45.892"E) při řízení uvedeného motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v obci ZSP na 50 km/h a automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 63 km/h (po odečtu odchylky ± 3 km/h). Řidič tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 ZSP a dopustil se jednání, které vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZSP.
6. Městský úřad žalobci uložil za tři přestupky pokutu 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení 1 000 Kč. Žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu z 2. 11. 2022 tak, že pokutu ve výši 2 500 Kč snížil na 2 200 Kč.
7. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** z 2. 11. 2022 objasnil, že v případě všech tří přestupků vyzval žalobce k uhrazení určené částky nebo ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce ani v jednom ze tří případů určenou částku neuhradil a na výzvy nijak nereagoval. Žalobce se k provedení důkazu mimo ústní jednání nedostavil, ani se neomluvil. K námitce žalobce v odporu proti příkazu, že přestupky mají být projednány ve společném řízení, městský úřad uvedl, že v době projednání citovaných tří přestupků neevidoval jiný přestupek žalobce, a proto neporušil zásadu absorpce. Žalobce se měl možnost vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Městský úřad měl za to, že přestupky byly prokázány, ověřovací list rychloměru byl platný a měření tak proběhlo v souladu se zákonem. Zapsaným provozovatelem vozidel byl ve všech třech případech žalobce. Městský úřad při určení výše pokuty uložil pokutu na horní hranici zákonem stanoveného rozmezí (1500-2 500 Kč). Městský úřad přihlédl k povaze a závažnosti spáchaných přestupků. Městský úřad posoudil význam zákonem

chráněného zájmu, který byl pouze ohrožen, nikoliv porušen, jako nevelký. Zákonem chráněný zájem bylo ochrana bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Význam a rozsah následku přestupku byl minimální, protože nastal pouze v rovině ohrožení zájmu chráněného zákonem. U žalobce šlo o objektivní odpovědnost. Městský úřad neshledal polehčující okolnosti. Přítěžující okolnost spočívala v tom, že žalobce spáchal více přestupků v míře překročení nejvyšší povolené rychlosti. Proto městský úřad uložil pokutu v nejvyšší možné výši.

8. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** shledal odvolání jako částečně důvodné. Přestupky byly prokázány listinnými důkazy, a to výstupy z rychloměru. Na pořízených snímcích jsou jasně zřetelné registrační značky vozidel, jakož i další údaje, například naměřená rychlost, místo a čas spáchání přestupku. Přesnost měření silničními rychloměry byla ověřena platnými ověřovacími listy. Součástí spisu je stanovisko k používání stacionárních a přenosných měřičů rychlosti Městskou policií Sternberk pro rok 2022, č. j. X. Podle registru silničních vozidel bylo ověřeno, že provozovatelem vozidla je žalobce. Spáchání přestupku bylo prokázáno bez důvodných pochybností. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými a právními závěry městského úřadu ohledně prokázání spáchání přestupků.
9. V souladu se zákonem městský úřad projednal všechny tři shora uvedené přestupky ve společném řízení. V době zahájení společného správního řízení městský úřad neevidoval žádné další přestupky žalobce. Proto žalovaný konstatoval, že požadavek na doplnění dokazování seznamem správních řízení proti žalobci není důvodný. Tento seznam byl již součástí spisového materiálu. Žalobce měl možnost se s ním seznámit při dokazování mimo ústní jednání 19. 10. 2022, o čemž byl vyrozuměn, avšak svého práva nevyužil.
10. K námitce porušení zásady absorpce při ukládání pokuty žalovaný přihlédl k předchozímu správnímu řízení. Žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že městský úřad proti žalobci v minulosti vedl správní řízení o přestupku spáchaném 29. 11. 2021 pod sp. zn. X a zahájil ho 14. 4. 2022. Nicméně v době před zahájením tohoto správního řízení, konkrétně 8. 4. 2022, se žalobce dopustil dalšího protiprávního jednání, jehož skutková podstata se týká porušení právních povinností ve stejné oblasti veřejné správy. K jeho projednání je příslušný též správní orgán. Přitom městský úřad přestupky neprojednával ve společném řízení. Žalovaný v odvolacím řízení sp. zn. X konstatoval, že v souladu se závěry soudní judikatury není povinností městského úřadu vést společné řízení, pokud je v navazujícím rozhodnutí patrné uplatnění zásad stanovených při ukládání trestu za souběh přestupků. Žalovaný tedy přezkoumal rozhodnutí městského úřadu č. j. X, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 ZSP. Žalovaný dospěl k závěru, že tímto rozhodnutím nebyla veřejná subjektivní práva žalobce zkrácena. Tvrze porušení zásady absorpce by bylo vadou řízení, která by měla vliv na zákonnost, pouze u později vydaného rozhodnutí, tedy rozhodnutí č. j. X z 30. 1. 2023, které potvrdilo rozhodnutí městského úřadu č. j. X. Vzhledem k tomu, že protiprávní jednání žalobce z 8. 4. 2022 je předmětem nyní probíhajícího správního řízení jako řízení navazujícího, je namístě posoudit tvrzené porušení zásady absorpce při ukládání správního trestu.
11. V předchozím správním řízení (sp. zn. X) byl žalobce rozhodnutím městského úřadu č. j. X uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 ZSP. Ustanovení § 125f odst. 4 ZSP stanoví, že za přestupek podle § 125f odst. 1 ZSP se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinnosti řidiče

nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Porušení povinností pravidel silničního provozu vykazovalo v předchozím řízení znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ZSP. Ustanovení § 125 odst. 5 písm. f) ZSP stanoví výši pokuty od 2 500 Kč do 5 000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 800 Kč. V navazujícím řízení (sp. zn. X) městský úřad uznal žalobce rozhodnutím č. j. X vinným ze spáchání tří přestupků podle § 125f odst. 1 ZSP. Porušení povinností pravidel silničního provozu vykazovalo u všech tří přestupků znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZSP. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) ZSP stanoví výši pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta na horní hranici 2 500 Kč.

12. Městský úřad se v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí zásadou absorpce při ukládání pokuty blíže nezabýval, vyjma konstatování, že v době zahájení tohoto správního řízení neevidoval jiný přestupek žalobce, ačkoliv ho zohlednit měl, protože předchozí správní řízení nevedl jako společné řízení s nyní projednávaným skutkem z 8. 4. 2022. Podle žalovaného horní hranice zákonem stanovené sazby za přestupek projednávaný v předchozím správním řízení (5 000 Kč) v součtu s horní hranicí zákonem stanovené sazby za přestupky projednávané v navazujícím správním řízení (2 500 Kč) činí v součtu 7 500 Kč, přičemž uložená výše pokut ($2\,800 + 2\,500 = 5\,300$ Kč) tuto hranici nepřevyšuje. I v případě, že by předchozí správní řízení bylo vedeno jako společné řízení o skutku spáchaném 29. 11. 2021, které vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ZSP, a o skutku spáchaném 8. 4. 2022, který vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZSP, nemělo by to žádný vliv na minimální a maximální výši pokuty v zákonem stanoveném rozmezí. Ta by totiž byla stanovena s přihlédnutím k § 125c odst. 5 písm. f) ZSP ve shodném rozmezí jako v předchozím správním řízení, neboť podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“), se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Ačkoliv lze s odkazem na výše uvedené tvrdit, že zásada absorpce při ukládání správního trestu nebyla přímo porušena, městský úřad se s touto námitkou v předchozím správním řízení nijak nevypořádal a stanovil pokutu na samé horní hranici zákonem stanovené sazby. Žalovaný měl za to, že námitka žalobce byla zčásti důvodná, a proto snížil pokutu ve prospěch žalobce o 300 Kč. Tato hodnota činí rozdíl mezi skutečnou výší uložené pokuty v předchozím rozhodnutí a její zákonem stanovenou spodní hranicí.
13. **Žalobce v žalobě** namítal, že již při podání odporu proti příkazu namítal, že proti němu jsou a byla vedena další řízení. Žalovaný tuto výzvu vyslyšel a snížil pokutu, takže přesně odpovídá pokutě, kterou by bylo možné uložit podle zásad absorpce. Také není sporu o tom, že existovalo jedno samostatně vedené řízení, ve kterém byl projednávaný skutek, u kterého byly splněny podmínky pro projednání ve společném řízení. Podle žalobce měl však žalovaný upustit od uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení. Pokud existovalo dříve vydané rozhodnutí, u kterého byly splněny podmínky pro vedení společného řízení, pak bylo nutné absorbovat nejen správní trest, ale také povinnost k náhradě nákladů řízení. Podle § 88 ZOP platí, že povinnost vést společné řízení je zákonnou povinností správního orgánu. V judikatuře není sporu o tom, že nevedení společného řízení je vadou řízení. Podle judikatury však nevedení společného řízení samo o sobě nezasahuje do právní sféry žalobce. Do právní sféry žalobce však již zasahuje

opakované uložení povinnosti k náhradě nákladů správního řízení. Pokud by bylo vedeno jedno řízení, žalobce by uhradil na náhradě nákladů řízení 1 000 Kč. V případě dvou správních řízení zaplatí 2 000 Kč. Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku č. j. 51 A2/2021-66 takové pochybení označil jako vadu řízení, která odůvodňuje zrušení rozhodnutí. Žalobce k prokázání svých tvrzení předkládal příkaz, kterým městský úřad zahájil dřívější řízení o přestupku z 29. 11. 2021, rozhodnutí městského úřadu č. j. X, kterým uložil žalobci pokutu a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a rozhodnutí o odvolání, kterým žalovaný zamítl odvolání proti posledně citovanému rozhodnutí.

14. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí doplnil, že žalobcem uváděný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 51 A 2/2021-66 nedopadá na posuzovanou věc. Žalobci nebyla upřena výhoda aplikace absorpční zásady plynoucí ze společného řízení. V souladu s judikaturou není při trestání souběhu správních deliktů bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, nýbrž použití absorpční zásady. Při ukládání sankce za souběžně spáchané delikty musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto již v uložené pokutě.
15. Pokud jde o náklady správního řízení, žalobce v odvolání nepožádal o snížení paušální částky a neuvedl žádné důvody pro toto snížení. Správní orgán nemá povinnost zjišťovat, zda jsou splněny podmínky pro snížení výše nákladů řízení a zda nastal případ hodný zvláštního zřetele. Absorpce u nákladů řízení není v § 95 zákona ZOP zmíněna. Pokud by v případě druhého ze správních řízení městský úřad upustil od uložení nákladů správního řízení, takový postup by odporoval zákonu. Žalovaný považoval námitku žalobce požadující absorpci nákladů řízení za zneužití práva. Žalovanému je známo z úřední činnosti, že žalobce působí jako virtuální provozovatel a vyjmenoval řadu případů, ze kterých tato skutečnost vyplývá.
16. Soud **při jednání** provedl důkaz příkazem Městského úřadu Šternberk z 12. 4. 2021 (o přestupku z 29. 11. 2021), zprávou z datové schránky žalobce o doručení tohoto příkazu dne 14. 4. 2022, rozhodnutím Městského úřadu Šternberk z 21. 6. 2022 o přestupku z 29. 11. 2022, rozhodnutím žalovaného o zamítnutí odvolání proti posledně citovanému rozhodnutí, které nabylo právní moci doručením 7. 2. 2023, jak prokázal výpis z datové schránky žalobce (přílohy A). Tyto skutečnosti vyplývají současně ze soudního a správního spisu ve věci sp. zn. 72 A 16/2023 a není o nich mezi účastníky řízení sporu.
17. Soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
18. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
19. Žalobce se jedinou žalobní námitkou domáhal užití zásady absorpce tak, aby správní orgány měly povinnost upustit od povinnosti žalobce k náhradě nákladů správního řízení, pokud nevedly společné řízení o více přestupcích žalobce.
20. O skutkovém stavu není mezi účastníky řízení sporu. Soud zjistil dokazováním a současně ověřil ze spisu zn. 72 A 16/2023, že příkazem z 12. 4. 2022 městský úřad zahájil se žalobcem řízení ve věci přestupku z 29. 11. 2021, uložil mu pokutu a náhradu nákladů

správního řízení 1 000 Kč rozhodnutím z 21. 6. 2022. Žalovaný zamítl odvolání proti posledně citovanému rozhodnutí 30. 1. 2022 a doručil ho žalobci 7. 2. 2022.

21. Povinnost nahradit náklady správního řízení ukládá obviněnému § 95 odst. 1 ZOP, který ve větě první stanoví, že „správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou.“ V posuzované věci se jedná o náklady správního řízení, které obviněný vyvolal porušením právní povinnosti a je spojeno se správním řízením, které městský úřad vedl právě z důvodu tohoto porušení právní povinnosti.
22. Druhy správních trestů a jejich ukládání stanoví hlava VII ZOP, § 35 a násl. Absorpční zásada se týká pouze správních trestů a vyplývá z § 37 písm. b) a § 41 odst. 1 ZOP.
23. Podle § 37 písm. b) ZOP „při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení“.
24. Podle § 41 odst. 1 ZOP se „za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější“.
25. Žalobce požadoval uplatnění zásady absorpce také na náklady řízení. Ty však nejsou trestem, ale pouhou náhradou, a to za náklady správního řízení, které vyvolal žalobce porušením právní povinnosti. Výrok o nákladech řízení je výrokem závislým na hlavním výroku (o uznání viny). Správní řízení proběhlo, nebylo zastaveno a jeho výsledkem bylo rozhodnutí, které je právně účinné a kterým městský úřad uznal žalobcem vinným z přestupků. Správní orgány v souladu s § 95 odst. 1 ZOP neukládají účastníkům řízení, které uznaly vinnými z přestupku, náhradu všech nákladů správního řízení, ale ukládají pouze náhradu ve výši, která je určena § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění účinném ke dni vydání jeho rozhodnutí z 2. 11. 2022 (pozn. soudu: od 1. 7. 2024 činí tato částka 2 500 Kč, a to po změně vyhláškou č. 145/2024 Sb.).
26. Soud pro úplnost doplňuje, že žalobce ve správním řízení o snížení náhrady nákladů řízení nežádal. Podle § 79 odst. 5 věty třetí správního řádu „v případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit“. Správní orgán proto není oprávněn snížit výši paušální částky nákladů správního řízení z úřední povinnosti, tj. bez podání žádosti. ZOP je speciálním právním předpisem, avšak snížení nákladů řízení neupravuje. Upuštění od uložení náhrady nákladů řízení neupravuje ani ZOP, ani správní řád a správním orgánům tedy tuto možnost nedává.
27. Shodně rozhodl i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku č. j. 51 A 2/2021-66, zejména bod 67, a Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 4 A 18/2022-44, bod 37.
28. Krajský soud v Hradci Králové v citovaném rozsudku uvedl, že náhrada nákladů řízení není další druh správního trestu.
29. Městský soud v Praze v citovaném rozsudku uvedl, že „absorpční zásada se vztahuje pouze na ukládání trestů (správní trestání), náklady řízení nejsou trestem, proto se na ně tato zásada nemůže vztahovat.“

30. V posuzované věci žalobce nenapadl v soudním řízení správním hlavní výrok o uznání viny a stanovení trestu. Tento výrok byl proto právně účinný. Výrok o náhradě nákladů řízení je výrok vedlejší, závislý na hlavním výroku. Proto se v posuzované věci jedná o jiný případ a jiný právní stav než ve věci podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové. Posuzovaná věc je za daného právního stavu srovnatelná s věcí podle rozsudku Městského soudu v Praze popsanou v rozsudku č. j. 4 A 18/2022-44.
31. Závěrem soud shrnuje, že zásada absorpce se na náklady správního řízení nevztahuje, nejde o trest a zákon nestanoví povinnost absorpční zásadu uplatňovat i v případě nákladů správního řízení. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady, a proto napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 2. října 2024

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

